

Sygn. akt IX U 1588/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Okręgowego Iwona Nowak
Protokolant:	St. sekretarz sądowy Wioleta Potrząsaj

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2019 r. w Rybniku

sprawy z odwołania **C. D. (D.)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

przy udziale ./.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania **C. D. (D.)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 17 października 2018 r. Znak (...) - (...)

oddala odwołanie

Sędzia

Sygn. akt IX U 1588/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 17.10.2018r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu C. D. (D.) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 114 w związku z art. 110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów w sprawie. Poprzednio obliczony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 212,65 %.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po uprzednim odtworzeniu jego zarobków z lat 1991-1993.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się (...)

Od (...) jest uprawniony do emerytury górniczej.

Podstawa wymiaru emerytury została ustalona z okresu 1984-1987. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 320,95 % i został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury górniczej pozostawał w zatrudnieniu.

W dniu (...) ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru, powołując się na przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanej ustawą z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

(dowód: akta rentowe)

W poprzedniej sprawie ubezpieczonego o ponowne ustalenie wysokości emerytury o sygn. akt: IX U 1245/16 biegły z zakresu emerytur i rent W. S. odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego z lat 1968- 1979 i ustalił, że wwpw wynosi 239,55%, czyli jest niższy niż 250%.

Prawomocnym wyrokiem z 7.8.2017r. tut. Sąd, uwzględniając tę opinię biegłego, oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.

W niniejszej sprawie Sąd uznał za zasadne wyliczenie przez biegłego z zakresu emerytur i rent zarobków ubezpieczonego za kwestionowane lata 1991-1993, gdyż nie one przedmiotem opinii W. S. wydanej w sprawie IX U 1245/16.

Ubezpieczony od 2.1.1980 r. do 31.12.1993r. pracował w (...) J. w pełnym wymiarze czasu pracy jako sztygar zmianowy górniczy pz.

Odtworzone zarobki wyniosły:

-52 314 394,00 zł,

- 76 749 683,00 zł,

- 96 644 300,00 zł.

Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat, tj. lat 1972, 1974, 1976- 1993 z uwzględnieniem podstawy wymiaru przypadającej w części po przyznaniu świadczenia, po wyliczeniu zarobków przez biegłą H. P. za lata 1991-1993 w wysokości 52 314 394,00 zł, 76 749 683,00 zł, 96 644 300,00 zł, przy uwzględnieniu i skorygowaniu wyliczeń biegłego co do zarobków za lata 1969-1977 w sprawie IX U 1245/16, czyli pomniejszonych o wartość składników wynagrodzenia nie podlegających uwzględnieniu do podstawy wymiaru, wyliczeniu zarobków za rok 1980 na podstawie kartoteki zarobkowej, uwzględnieniu za lata 1981-1990 wartości 3 ton węgla, uwzględnieniu danych o wysokości wynagrodzenia zawartych w aktach osobowych, pozostałych dokumentów płacowych, z uwzględnieniem przepisów branżowych, zeznań ubezpieczonego nie jest wyższy niż 250% (ustalony maksymalnie na poziomie 244,67%).

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, opinie biegłej z zakresu emerytur i rent H. P. (2), główna i uzupełniająca, k. 41-56, 99-101 a.s.)

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonywujący, kompletny i spójny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd postanowił pominąć dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego na zasadzie art. 235² § 1 pkt. 3 kpc jako nieprzydatny dla wykazania wyższych zarobków ubezpieczonego, wobec prawomocnych ustaleń poczynionych w sprawie IX U 1245/16.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%, a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie - wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Sąd Najwyższy w wyroku z 18 grudnia 1997r. (sygn. II UK 418/97, OSNP z 1998/22/661) stwierdził, że „w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo-płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego”. Ten kto się stara udokumentować wyższe świadczenie musi gromadzić dokumenty, wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, żeby udowodnić wysokość podstawy wymiaru świadczenia (tak również Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z 14 czerwca 2018r. w sprawie IIIAUa 1903/17).

Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 22.5.2018 (sygn. III AUa 175/18) stwierdził, iż nie istnieje możliwość uwzględnienia w wynagrodzeniu takich składników jak: dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, niebezpiecznych, dodatek za pracę w niedzielę i święta, dodatek za pracę w godzinach nocnych i na II zmianie w sytuacji, gdy nie zachowała się ewidencja czasu pracy.

Zdaniem Sądu, który w pełni podziela przedstawione orzeczenia sądowe, wynagrodzenia odtwarzane dla celów ubezpieczeń społecznych, a więc rzutujące w efekcie na wysokość wypłacanych świadczeń emerytalnych, należy ustalać indywidualnie dla konkretnego ubezpieczonego, przyjmując tylko takie składniki wynagrodzeń, których wypłata wynika bezpośrednio z zebranej dokumentacji. Nie można takich wynagrodzeń ustalać w sposób ogólnikowy czy uśredniony.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej, gdyż ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekracza 250%.

Za powyższym przyjęciem przemawia opinia zasadnicza biegłej sądowej z zakresu emerytur i rent H. P. (2), które tut. Sąd zasadniczo podzielił jako rzeczową, specjalistyczną, szczegółowo przedstawiającą odtworzenie wynagrodzenia ubezpieczonego za lata 1991-1993 i wyliczenie wppw oraz jako zgodnej ze zleceniem Sądu. Biegła bardzo szczegółowo ustosunkowała się też do zarzutów ubezpieczonego w opinii uzupełniającej.

Ubezpieczony nie kwestionował odtworzenia jego zarobków za lata 1991-1993, a tego dotyczyła opinia biegłej H. P. (2). Kwestionował natomiast odtworzenie wynagrodzenia poczynione w poprzedniej sprawie sądowej o sygn. akt IX U 1245/16, przy czym ustalenia w zakresie odtworzonych wówczas wynagrodzeń z lat 1968- 1979 są już prawomocne i obecnie brak jest jakichkolwiek podstaw do ich ponownego ustalania. Wskazać jednak można, że faktycznie wynagrodzenie ubezpieczonego z tych lat stanowiące faktyczną podstawę wymiaru składek w rzeczywistości jest jeszcze niższe niż te odtworzone w opinii biegłego, gdyż uwzględnił on w tym wynagrodzenie składniki wynagrodzenia nie podlegające oskładkowaniu, w tym min. premie uznaniowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.

Sędzia